

Arrest

nr. 152 990 van 22 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 24 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger van Bakongo te zijn, afkomstig uit Luanda, waar u geboren zou zijn op 26 december 1999. Volgens uw verklaringen bent u minderjarig. U volgde acht jaar scholing en hielp daarna soms uw moeder met het verkopen van water of cake. U woonde steeds in de wijk Mabor in Luanda. Sinds enkele jaren leverde u bij verschillende mensen documenten af voor uw vader. U wist niet wat er in de documenten stond, maar uw vader sprak vaak over politiek thuis. Ergens in de eerste helft van 2014 besloot u toch eens in de documenten die u afleverde te kijken en u merkte dat er zaken over Cabinda in stonden. Toen u aan uw vader meer uitleg vroeg, vertelde hij u dat hij afkomstig was uit Cabinda en dat het volk van Cabinda niet tevreden is omdat de Angolese president zegt dat Cabinda geen deel uitmaakt van Angola. Uw vader was lid van FLEC. Hij vond dat het tijd werd dat u ook tot de

politiek zou toetreden, wat u deed. U begon documenten uit te delen en deed alles wat uw vader u opdroeg. Op 11 november 2014 vroeg uw vader u om documenten naar het huis van meneer Sebastião te brengen. Bij Sebastião aangekomen ging u met hem aan de achterdeur zitten om de documenten van uw vader te bekijken. Er kwam iemand binnen die zei dat er politie buiten stond. Sebastião zei dat het gevaarlijk was met de documenten aangetroffen te worden en zei dat jullie moesten vluchten. U ging naar het huis van Maria, de tweede vrouw van uw vader, aangezien uw vader naar de markt was om te verkopen en uw moeder in het binnenland verbleef. U vertelde Maria wat er gebeurde en belde nadien uw moeder, aan wie u eveneens vertelde wat er gebeurde. Uw vader bleek niet meer te bereiken. Uw broer Jelson was thuis met uw tweelingzussen, hij vertelde dat de politie was langsgekomen op zoek naar uw ouders en de andere kinderen. Na school kwamen uw broers en zussen allemaal naar het huis van Maria, ook uw moeder vervoegde jullie een week later. Samen met Maria ging zij op zoek naar uw vader. Nadat men haar vertelde dat er een lichaam bij een afvalplaats in de buurt van uw straat lag, vond uw moeder het lichaam van uw vader terug. Hij werd vermoord, vermoedelijk door de politie, aangezien zij naar hem op zoek waren geweest. Uw vader werd in december 2014 begraven, waarna u met uw moeder en broers en zussen bij Maria verbleef. Maria vond dat u niet in het land kon blijven omdat u meer risico liep. Ze zorgde ervoor dat u Angola kon verlaten met behulp van Caro. Caro reisde op 2 februari 2015 met u per vliegtuig naar België, waar u op 2 of 3 februari 2015 aankwam. U vroeg op 3 februari 2015 asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u verklaarde geboren te zijn op 26 december 1999 te Luanda en minderjarig te zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 3). De dienst Voogdij bepaalde echter bij beslissing op 9 maart 2015 dat op basis van het medisch onderzoek kan worden besloten dat u op datum van 27 februari 2015 een leeftijd had van 20,7 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie administratief dossier). Toen u geconfronteerd werd met deze conclusies, stelde u hiervan op de hoogte te zijn (zie CGVS p.3). U had geen documenten bij die nog niet aan de dienst voogdij overhandigd werden, maar u ging wel in beroep tegen deze beslissing van de Dienst Voogdij (CGVS p. 3). Gelet op het ruime leeftijdsverschil tussen uw verklaringen en de testresultaten van de medische onderzoeken die in opdracht van de dienst Voogdij werden uitgevoerd en daar u geen objectieve elementen aanhaalt die uw verklaring minderjarig te zijn kunnen ondersteunen, blijft de leeftijdsbepaling van 27 februari 2015 behouden. Aangezien u beschouwd wordt als zeker ouder dan 18 jaar, komt ook uw asielrelaas in een ander licht te staan.

U verklaart dat uw vader politiek actief was en lid was van het FLEC en dat u in zijn opdracht documenten ronddeelde die te maken hadden met politiek (CGVS p. 8). Op 11 november 2014 bleek echter dat de politie naar uw vader en naar zijn gezin op zoek was (CGVS p. 9). Toen uw vader dood werd aangetroffen, werd besloten dat u Angola moest verlaten (CGVS p. 9).

Volgende **tegenstrijdigheden** kunnen echter weerhouden worden doorheen uw verklaringen.

Zo stelt u aanvankelijk dat uw moeder op u begon in te praten na de begrafenis van uw vader, ze stelde dat u veel gevaar liep omdat u met documenten had rondgelopen en vond dat u naar het buitenland moest gaan (CGVS p. 9). U verklaarde tevens dat u hierop alleen bij Maria bleef gedurende een lange tijd, en dat u in februari werd overgedragen aan een vriendin van Maria (CGVS p. 9). Eerder verklaarde u al dat u met niemand contact hield sinds uw vertrek uit Angola (CGVS p. 5, 6). Aangezien uw vertrek volgens uw verklaringen gepland was en allerm minst overhaast, wordt u gevraagd waarom u geen contact kon houden met Maria of uw moeder. Nu stelt u echter dat u niet wist dat u zou meegenomen worden naar het buitenland en dat u Angola zou verlaten, in tegenstelling tot wat u vlak daarvoor verklaarde (CGVS p. 9). Gevraagd of uw moeder u dan niet had gesproken over naar het buitenland gaan, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 9). Daar deze verklaringen strijdig zijn met uw eerder verklaringen, kunnen zij niet worden aangenomen als reden om geen contact meer te houden met uw familie sinds uw vertrek. Later in het gehoor stelt u dat uw moeder en broers en zussen nog bij Maria in huis verbleven tot u op 2 februari 2015 naar Caro werd gebracht (CGVS p. 14, 15), terwijl u eerder verklaarde dat u alleen bij Maria bleef voor een aanzienlijke tijd (zie supra).

Daarbij weet u niet of de politie effectief bij S. naar binnen ging, of wat er juist met S. gebeurde, aangezien u geen contact meer had met hem (CGVS p. 10). Nochtans kan van een asielzoeker, die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging, worden verwacht dat deze tracht zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst en dat hij aldus op welke wijze dan ook zal trachten contact te houden met personen die hem deze informatie kunnen verstrekken. Dat u zonder aannemelijke reden naliel zelfs met uw moeder of de tweede vrouw van uw vader contact te houden, getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde vrees voor vervolging.

Uw verklaringen voor het CGVS over de dag waarop de politie naar het huis van S. kwam toen u er documenten ging afleveren, komen niet overeen met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) over diezelfde dag. Zo verklaarde u voor het CGVS dat u op 11 november 2014 naar S. ging en dat uw vader u diezelfde dag de documenten had gegeven die u aan S. moest geven (CGVS p. 9, 13). Voor DVZ verklaarde u echter dat uw vader u op 10 november 2014 vroeg om documenten naar S. te brengen en u stelt dat uw vader diezelfde dag nog verdween (zie vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.5).

Verder kan opgemerkt dat uw verklaringen **geen concrete aanwijzingen bevatten dat uw vader inderdaad door de politie gedood werd, noch dat u persoonlijk vervolging van de autoriteiten te vrezen zou hebben in Angola**. U verklaart immers dat de politie u niet zag bij S. en u vernam evenmin of de politie inderdaad bij S. binnenging of wat er die dag juist gebeurde bij hem (CGVS p. 10). In feite weet u helemaal niet waarom er politie in de buurt van het huis van S. was op 11 november 2014. U stelt dat de politie diezelfde dag bij u thuis kwam en uw broer Jelson naar uw vader, uw moeder en naar uw andere broer en zussen vroeg (CGVS p. 9, 14). Ook in december en januari kwam de politie nog naar jullie thuis, waaruit u enerzijds afleidt dat ze uw vader wel moeten gedood hebben en anderzijds dat ze niet enkel naar uw vader op zoek waren, maar ook naar de rest van het gezin, aangezien uw vader in januari al dood was (CGVS p. 14). Echter, uw broer Jelson kon de dag waarop de politie langskwam gewoon naar school vertrekken en na school naar Maria gaan, net zoals uw andere broer en zus. Het enige wat de politie moest doen om u en uw gezinsleden aan te treffen was uw broers en zus naar Maria volgen, of gewoon langsgaan bij Maria, ten slotte de tweede vrouw van uw vader, maar dit deden ze volgens uw verklaringen niet (CGVS p. 14). Noch hoorde u dat er andere mensen waar u wel eens naartoe ging bezoek kregen van de politie (CGVS p. 14). Evenmin verklaart u dat uw moeder of Maria enige problemen ondervonden toen ze in november 2014 op zoek gingen naar uw vader. Uw vader werd uiteindelijk dood aangetroffen, maar kon klaarblijkelijk zonder problemen begraven worden in december 2014 (CGVS p. 9, 13, 14) en u (en uw gezin) bleven nog minstens tot begin februari 2015 bij Maria thuis, klaarblijkelijk eveneens zonder enig probleem (CGVS p. 14, 15). Er zijn dan ook niet meteen aanwijzingen dat de politie inderdaad naar u op zoek was of dat zij op de hoogte waren van uw beweerde politieke activiteiten.

Bovenstaande vaststellingen volstaan reeds om ernstige vraagtekens te stellen bij de beweerde vervolging die u stelt te vrezen in Angola. Bij de beweerde politieke activiteiten van u en uw vader kan bovendien het volgende opgemerkt worden.

U stelt dat uw vader lid was van het FLEC en dat u zelf ook lid was (CGVS p. 11). U weet echter niet wat uw vader deed als lid van het FLEC (CGVS p. 11). Uw eigen activiteiten beperkten zich tot het rondbrengen van documenten voor uw vader naar andere leden van het FLEC (CGVS p. 11). U kan enkele voornamen van andere leden noemen, maar geen achternamen (CGVS p. 11, 12). Wat de bedoeling was van de documenten die uw vader verspreidde of wat hij hiermee trachtte te bereiken, weet u niet (CGVS p. 12). Gevraagd wat er in de documenten stond die u begin 2014 inkeek, stelt u dat het over wetten en reglementen ging, in verband met het volk van Cabinda, maar u kan deze wetten of reglementen verder niet toelichten (CGVS p. 12). Wat het FLEC in het jaar dat u er bij aansloot of voordien in Angola deed, kan u evenmin toelichten (CGVS p. 12). Meer nog, u weet zelfs niet of Cabinda al dan niet onafhankelijk was van Angola toen u met uw vader over de Cabindese zaak sprak (CGVS p. 12), hoewel uw vader volgens uw verklaringen in Cavinda geboren werd en zich politiek engageerde voor de Cabindese zaak (CGVS p. 8). Uit uw verklaring blijkt dat u de situatie van Cabinda en de rol van het FLEC in het geheel niet kent, u verklaart in feite het omgekeerde van wat het FLEC probeert te bereiken. U stelt immers dat de president van Angola niet wil aanvaarden dat Cabinda tot Angola behoort (CGVS p. 8, 11, 12). Volgens uw vader wordt het Cabindese volk achtergesteld tegenover het Angolese volk en kunnen zij geen aanspraak maken op de rijkdommen die zich in Angola bevinden, zoals olie en diamanten (CGVS p. 11, 12). In werkelijkheid werd Cabinda bij de

onafhankelijkheid van Angola in 1975 één van de Angolese provincies. Het FLEC wil niet bereiken dat de president van Angola aanvaardt dat Cabinda deel uitmaakt van Angola, zoals u verklaart, maar juist dat Cabinda onafhankelijk wordt van Angola en zelf kan beschikken over de rijkdommen die zich in Cabinda (en niet in - de rest van - Angola, zoals u verklaart) bevinden (zie informatie administratief dossier).

Uw bewering dat uw vader van Cabinda afkomstig was, politiek actief was bij het FLEC en bovendien van u verwachtte dat u zich ook zou engageren (CGVS p. 8), is in het geheel niet verenigbaar met uw lacuneuze en foutieve verklaringen met betrekking tot Cabinda en de doelstellingen en activiteiten van het FLEC. Zelfs indien u minderjarig zou zijn, zoals u beweert, mag van u als dochter van een politiek actieve vader (die volgens uw verklaringen vaak over politiek sprak, CGVS p. 10) verwacht worden dat u de situatie van Cabinda correct kan beschrijven en enige toelichting kan geven bij de onafhankelijkheidsbeweging FLEC. In elk geval kan niet worden aangenomen dat u in het geheel niets over de onafhankelijkheid van Cabinda kan vertellen en zelfs niet weet of ze al dan niet bereikt werd (CGVS p. 12). **Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat uw vader inderdaad politiek actief was bij het FLEC, laat staan dat u zelf bij dergelijke activiteiten zou betrokken zijn geweest.**

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw identiteit of reisweg. Met betrekking tot uw reisweg kan worden opgemerkt dat u verklaart met een Angolees paspoort gereisd te hebben, maar dat u niet met zekerheid kan zeggen op welke naam dit paspoort stond (CGVS p. 8) en dat u niet weet of er een visum in stond (CGVS p. 7). U verklaart de documenten zelf niet in handen gehad te hebben (CGVS p. 7). Het is nochtans een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat u kon reizen zonder de details te kennen die op het paspoort dat u gebruikte vermeld werden is dan ook niet geloofwaardig. Minstens zou u met zekerheid moeten weten op welke naam u reisde en welk reisdoel er werd opgegeven bij uw visumaanvraag, voor het geval u hier vragen over zou krijgen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van uw voorgehouden reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikelen 52, 48/3, 48/4, 48/6 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en van het artikel 1, 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951, van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, en meer specifiek als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet 15 december 1980, van de appreciatiebevoegdheid en overschrijding van bevoegdheid, schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Inzake haar leeftijd stelt verzoekster:

“Verzoekster verklaarde bij haar aankomst en aanvraag tot asiel dat zij minderjarig zou zijn.

Aangezien zij geen enkel document tot staving van deze bewering bij zich had, ging de Dienst Voogdij over tot een medisch onderzoek. Het resultaat van dit onderzoek leidde tot de meerderjarigverklaring van verzoekster. Zij diende hiertegen beroep is bij de Raad van State, dat thans hangende is.

Tijdens het gehoor bij het CGVS werd er geïnformeerd naar haar leeftijd.

Er werd op gewezen dat verzoekster verklaarde minderjarig te zijn, meerderjarig werd verklaard en beroep werd ingesteld bij de Raad van State. Ook werd er op gewezen dat verzoekster, ondanks de meerderjarigverklaring, overkomt als zeer jong en fragiel, en dat dit wordt bevestigd door de sociaal assistenten die dagelijks met haar in contact komen.

Doch, leest men in de bestreden beslissing dat verzoekster wordt beschouwd als meerderjarig : "Gelet op het ruime leeftijdsverschil tussen uw verklaringen en de testresultaten van de medische onderzoeken die in opdracht van de Dienst Voogdij werden uitgevoerd en daar u geen objectieve elementen aanhaalt die uw verklaring minderjarig te zijn kunnen ondersteunen, blijft de leeftijdsbepaling van 27 februari 2015 behouden. Aangezien u beschouwd wordt als zeker ouder dan 18 jaar, komt ook uw asielrelaas in een ander daglicht te staan.

Verzoekende partij beseft ten zeerste dat het ingestelde beroep bij de Raad van State geen schorsende werking heeft, maar het beroep bij de Raad van State is hangende en er is nog geen definitieve beslissing gevallen. Bovendien is het beroep bij de Raad van State niet enkel gesteund op verklaringen van verzoekende partij zelf, maar ook op bijgevoegde verklaringen van sociaal assistenten die menen dat verzoekende partij zeer jong, fragiel en kinderlijk overkomt. In het kader van het hoger belang van de minderjarige, kunnen immers andere elementen dan de leeftijdtest in aanmerking worden genomen en dat binnen een redelijke marge, voor zover de elementen in het dossier coherent zijn (Arrest. 197611 van 04/11/2009, Rolnummer A. 194.453/IX-6568).

Het is niet aan het CGVS om op de zaken vooruit te lopen, zichzelf idpv de Raad van State te stellen en om het dossier van verzoekende partij in 'een of ander licht' te zetten, en dit zonder enige vorm van voorbehoud te maken mbt de leeftijd van verzoekende partij."

Omtrent de motivering inzake haar incoherente verklaringen over haar vertrek stelt verzoekster:

"Voorts beweert het CGVS dat er tegenstrijdigheden vervat zitten in het asielrelaas van verzoekende partij. Verzoekende partij zou hebben verklaard dat haar moeder na de begrafenis van haar vader op haar begon in te praten over haar vertrek. Zij zou hebben verklaard dat ze alleen bij Maria verbleef gedurende lange tijd en in februari aan een vriendin van Maria werd overgedragen. Volgens het CGVS was het vertrek van verzoekende partij niet overhaast en gepland en werd gevraagd waarom zij geen contact kan houden met haar Moeder of Maria. Verzoekende partij zou hebben geantwoord dat ze niet wist dat ze naar het buitenland zou vertrekken. Er werd gevraagd of haar moeder er niet met haar over gesproken had en zij antwoordde ontkennend. Het CGVS ziet hierin een tegenstrijdigheid en en geen reden om geen contact meer te hebben met haar familie sinds haar vertrek.

Nochtans betreft het in casu niet een tegenstrijdigheid, maar om een verkeerde interpretatie van de verklaringen van verzoekende partij door het CGVS. Immers, verzoekende partij verklaarde dat haar moeder op haar aan het inpraten was om te vertrekken, maar haar moeder heeft haar niets gezegd over naar het buitenland te vertrekken. Dit kwam pas later ter sprake. Verzoekende partij heeft altijd gedacht dat ze moest vertrekken naar een andere plaats in Angola. Verzoekende partij heeft ook een bepaalde tijd alleen (d.i. zonder haar moeder) bij Maria verbleven, omdat haar moeder op bezoek was bij familie verderop in de provincie en zich later vervoegde bij Maria. Verzoekende partij heeft ook nooit verklaard dat zij om een bepaalde reden geen contact opneemt met haar familie sinds haar vertrek. Zij heeft echter steeds verklaard dat ze geen contact kan opnemen met haar familie, aangezien ze over geen enkel telefoonnummer beschikt en niet weet hoe ze dan wel contact kan opnemen met haar familie."

Betreffende het contact met S. stelt verzoekster:

"Het CGVS verwijt verzoekende partij vervolgens dat ze niet weet wat met er gebeurd is bij/met S., na haar wegvluchten en het CGVS verwijt haar aldus een gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en dit zou afbreuk doen aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees voor vervolging, vooral omdat ze geen contact onderhoud met haar moeder of Maria.

Hierbij wordt duidelijk dat het CGVS geen enkele aandacht schenkt aan het profiel van verzoekende partij, zijnde een jong, ongeschoold meisje dat uitvoert wat haar vader haar opdraagt, vlucht wanneer S. zegt dat ze moet vluchten en naar het buitenland vertrekt wanneer haar moeder en Maria dit voor haar beslissen en in werking stellen. Verzoekende partij neemt m.a.w. steeds een passieve houding aan, mede te verklaren door haar jeugdige leeftijd. Hoe kan het CGVS verzoekende partij dan verwijten dat ze zelf geen initiatieven zou hebben ondernomen om er achter te komen wat er nu juist gebeurd is met S.?"

Omtrent de datum van de gebeurtenissen stelt verzoekster:

"Blijkbaar zou verzoekende partij verklaard hebben dat de gebeurtenissen hebben plaatsgevonden op 11.11.2014 en dat verzoekende partij bij DVZ 10.11.2014 zou hebben vermeld.

Verzoekende partij blijft er echter bij dat de gebeurtenissen plaatsvonden op 11.11.2014 en dat zij dit altijd zo verklaard heeft. Het is niet onmogelijk dat er bij DVZ een fout is geslopen in het verslag, zo is ook de naam van verzoekende partij verkeerd geschreven : het is niet S., maar S., zoals verzoekende partij opmerkte tijdens het gehoor bij het CGVS."

Inzake de vervolging en politieke overtuiging van haar en haar vader stelt verzoekster:

"De verklaringen van verzoeker zouden evenmin concrete aanwijzingen bevatten dat haar vader door de politie gedood werd, noch dat ze persoonlijk vervolging van de autoriteiten vreest.

Echter, met de term "vluchteling", overeenkomstig het verdrag van Genève, wordt de persoon bedoeld die "met rede vreest vervolgt te worden". Het element van "vrees" - hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid – wordt verder uitgewerkt in de woorden- "met rede".

Het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is, maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden. Dat de woorden "met rede vrezen" dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen.

Verzoekende partij's vader was lid van het FLEC; verzoekende partij bracht documenten rond voor haar vader; ze vluchtte weg bij S. omdat de politie aan de deur stond; haar vader verdween op dezelfde dag; de politie informeert naar haar vader en later wordt haar vader dood aangetroffen zonder dat er enige verklaring voor te vinden is, er wordt ook niet naar gezocht door de autoriteiten; haar moeder en Maria menen dan ook dat haar vader gedood is door de politie. Dit zijn echter allemaal objectieve elementen af te leiden uit de verklaringen van verzoeker, waarin haar geestesgesteldheid (vrees om hetzelfde lot te moeten ondergaan als haar vader) haar oorsprong vindt.

Het CGVS meent ten slotte dat er aan de politieke activiteiten van verzoekende partij en die van haar vader kan getwijfeld worden.

Verzoekende partij verklaarde dat ze documenten rondbracht voor haar vader, maar dat haar vader er enkel wat toelichting bij gaf, wanneer ze er zelf om vroeg nadat ze in de documenten had gekeken. Hierop volgend kreeg ze wat uitleg over het FLEC en zijn doelstellingen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat ze weinig anders te melden heeft dan het enkele feit dat haar vader lid was van het FLEC. Hieruit kan bezwaarlijk worden afgeleid dat haar vader niet politiek actief zou zijn geweest bij het FLEC. Hoogstens kan worden vastgesteld dat verzoekende partij weinig weet van het FLEC en de rol van haar vader daarin, maar zij heeft ook nooit anders beweert."

2.2.1. Verzoekster preciseert niet op welke wijze artikel 52 van de vreemdelingenwet zou zijn geschonden. Hoe dit artikel *in casu* geschonden zou (kunnen) zijn kan niet worden ingezien daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit. Aangezien aan haar leeftijd werd getwijfeld werd een leeftijdsonderzoek verricht. Blijkens dit leeftijdsonderzoek heeft verzoekster de leeftijd van 20,7 jaar met standaarddeviatie van 2 jaar.

Verzoekster kan de beslissing van de Dienst Voogdij inzake haar leeftijdsbepaling niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoekster maakte blijkbaar gebruik van de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Zoals verzoekster zelf aangeeft, is dit beroep niet schorsend. De Raad is dan ook gehouden voorliggend beroep te behandelen.

2.2.5. Waar verzoekster voorhoudt een “jong, ongeschoold meisje” te zijn, blijkt dat zij verklaarde tot het achtste leerjaar naar school te zijn geweest (gehoor CGVS, p. 6). Dit stemt overeen met haar verklaringen op DVZ (verklaring DVZ, nr. 11) waar zij stelde tot het tweede middelbaar naar school te zijn geweest. Verzoekster kan derhalve niet aanzien worden als “ongeschoold”. Dit blijkt ook uit haar opmerking tijdens het gehoor op het CGVS waar zij haar naam corrigeerde, zowel voornaam L. als naam S. (zie blz. 3).

Verzoekster houdt voor affiniteit te hebben met de problematiek van Cabinda omdat haar vader van Cabindese oorsprong is en zij voor hem documenten van het FLEC zou hebben verspreid. Verzoekster blijkt echter inzake de Cabindese herkomst van haar vader niets te kunnen verklaren: ze is onwetend over zijn geboorteplaats, hoe lang hij in Cabinda heeft gewoond, hoe oud hij was wanneer hij daar vertrok en welke etnie hij heeft (gehoor CGVS, p.4). Dergelijke onwetendheid is niet aannemelijk aangezien het persoonlijke elementen in het leven van haar vader betreffen die, indien hij daadwerkelijk actief was voor het FLEC, de grondslag van zijn activisme voor het FLEC zou hebben gevormd en dan ook aan verzoekster (zijn dochter) zou zijn overgebracht.

De bestreden beslissing stelt terecht vast dat verzoekster geen concrete aanwijzingen aanbrengt dat haar vader door de politie gedood werd, noch dat zij persoonlijk vervolging van de autoriteiten te vrezen zou hebben in Angola. Verzoekster stelt dat de politie op 11 november 2014 bij haar thuis kwam en aan haar broer Jelson naar haar vader, haar moeder en naar andere broer en zussen vroeg (CGVS p. 9, 14). Ook in december en januari kwam de politie nog naar haar thuis, waaruit ze enerzijds afleidt dat ze haar vader wel moeten gedood hebben en anderzijds dat ze niet enkel naar haar vader op zoek waren, maar ook naar de rest van het gezin, aangezien haar vader in januari al dood was (CGVS p. 14). De bestreden beslissing stelt echter terecht vast dat haar broer Jelson op de dag waarop de politie langskwam gewoon naar school kon vertrekken en na school naar Maria kon gaan, net zoals haar andere broer en zus. Het enige wat de politie had moeten doen om verzoekster en haar gezinsleden aan te treffen was haar broers en zus naar Maria volgen, of gewoon langsgaan bij Maria. Maria, waar verzoekster ook een tijd verbleef, was immers de tweede vrouw van verzoeksters vader zodat aangenomen moet worden dat de politie ook deze persoon in het oog hield indien haar vader daadwerkelijk aanzien werd als een belangrijk lid van FLEC wiens liquidatie noodzakelijk was. Tevens blijkt dat haar moeder of Maria geen problemen ondervonden toen ze in november 2014 op zoek gingen naar verzoeksters vader. Verzoeksters vader werd uiteindelijk dood aangetroffen, maar kon klaarblijkelijk zonder problemen begraven worden in december 2014 (CGVS p. 9, 13, 14) en verzoekster verbleef nog minstens tot begin februari 2015 bij Maria thuis, klaarblijkelijk eveneens zonder enig probleem (CGVS p. 14, 15). Omwille van voorgaande vaststellingen maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij in de negatieve belangstelling staat van de overheid omwille van het voorgehouden activisme van haar vader.

Inzake de dood van haar vader is het tevens niet plausibel, gelet op de emoties die dergelijk bericht normalerwijze teweeg brengt, dat verzoekster niet meer weet wanneer ze het overlijden van haar vader vernam en dat ze niet weet wie aan haar moeder vertelde dat het lichaam van haar vader (niet ver van hun straat) werd gevonden (gehoor CGVS, p.13).

De bestreden beslissing stelt ook terecht vast dat verzoekster niet weet of de politie effectief bij S. naar binnen ging of wat er juist met S. gebeurde (CGVS p. 10) en dit omdat ze geen contact meer had met hem. Nochtans kan van een asielzoeker, die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging, worden verwacht dat deze tracht zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst en dat hij aldus op welke wijze dan ook zal trachten contact te houden met personen die hem deze informatie kunnen verstrekken. Dat verzoekster zonder aannemelijke reden naliet met haar moeder of Maria, de tweede vrouw van haar vader, contact te houden, getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de aangevoerde vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing stelt ook terecht vast dat verzoekster onwetend is inzake de doelstellingen van het FLEC. Zelfs indien zij in Angola minieme interesse zou hebben gehad omdat zij enkel deed wat haar vader haar opdroeg, moet aangenomen worden dat zij dienaangaande enige interesse zou hebben ontwikkeld omdat het engagement voor het FLEC de reden voor de moord op haar vader zou zijn geweest.

Voorgaande vaststellingen leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas. Verzoeksters asielrelaas voldoet niet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Verzoekster voert geen argumentatie inzake artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS